

K našemu spolubratru ve víře Janovi / sestavovateli sbírky příběhů o Ježíši – evangelia / patří i to, že používá nejrůznější obrazy, představy, které vedou posluchače, čtenáře k přemýšlení / evangelium není kronika /. Patří k nim i vyprávění o „ umývání nohou učedníků “, které jsme slyšeli jako čtení tohoto shromáždění.

Snad to první, co je třeba povědět, že tento příběh je začleněn do velikonočního děje, kde ostatní svědkové – Matouš, Marek a Lukáš – vyprávějí o Ježíšově poslední večeři s učedníky. Zdá se, že „ Jan “ chce tímto způsobem připomenout či zvýraznit některé důrazy, které k závěru Ježíšovy cesty bezpochyby patří.

Především jde o službu – rozuměj správně: investice do druhého bez záruky, jistoty návratnosti, což bývá v každý čas „ nedostatkové zboží “. Jistě ne náhodou s v evangeliu / i tam a to na tzv. nejvyšších místech ! / setkáme s hádkou o důležitosti – „ ať mají místo (moji synové) jeden po pravici druhý po levici “ / Mt 20, 20 nn / - kdy židle znamená víc než služba.

Dá se povědět, že ona služba se odvíjí, naplňuje ve dvou rovinách. - Nejprve to jsou „ nohy “ / v.5 / . – Říkávám dětem – to nejsou „ pohledné nožky “ královen krásy, ani těch, kdo pod rouškou zdravé soutěživosti těla běhají jenom proto, aby naplnily svá konta částkami, o kterých se nám ani nezdá. Ale to jsou nohy otlučené putováním po prašných a kamenitých palestinských cestách a připomínám, že i dnes jsou nohy, které jsou tak „ rozvalené “, že se nevejdou ani do papučí. – A pak je tu čistota / „ vykoupání “ (J 13, 10) /. To není záležitost vnější. Jistě ne náhodou zazní ve sbírce Žalmů prosba – „ srdce čisté stvoř mi o Bože “ / 51, 12 / . „ Zaneřádně srdce “, místo, kde se rozhoduje o obsahu času, který byl člověku svěřen, je to největší neštěstí, které může člověka potkat. A bible dodává – sám se z toho nedostaneš, k tomu potřebuješ Toho, k němuž patří výraz Vykupitel / „ toto praví Hospodin – Vykupitel: já jsem Tvůj Bůh, který vyučuje, co je ti ku prospěchu a uvedu tě na cestu “ (Iz 48, 17) /

A pak je tu příběh o hloubení studní, jeden z těch, které mám rád. Jen si to představte. Vyhloubit studnu a ještě k tomu v kamenitém terénu není snadná záležitost. A tu se objeví někdo, kdo tuto „ smetanu “ shrábne. Nechat si to líbit ? A Izák se sebere a jde dál. Strach ? Zbabělost ? A tak se to opakuje třikrát ! Jenže pak se objeví „ prostorná “ / Gn 26, 22 / a „ olizovači “, příživníci zmizí. A výsledek – k Izákovi patří tři předcházející studny, které jsou přínosem pro ty, kdo se s ním setkali. A to je víc než prát se o smetanu. A Izák je dodnes připomínán jako kladná postava. Kdežto o oněch „ olizovačích “ se nic neví a protože jsou pro bibli naprosto bezvýznamní - nemají ani jméno, ani tvář.

U čeho se zastavit především ?

Církev, společenství Ježíšových učedníků je zde proto, aby sloužila. Aby se „ skláněla “ k „ rozedraným nohám “ / a dalším a jiným zraněním / jako ta, která s těmito břemeny pomáhá / „ jedni druhých břemena neste “ (Ga 6, 2) /. Nepochybuji o tom, že taková služba, která přivádí mezi „ ploty “ / Mt 22, 9 /, tam, kde se „ vybraná “ / lepší / společnost nepohybuje, znamená víc než květnatá prohlášení a napínavé diskuse / ve kterých se vyžíváme a do kterých nejdou utíkáme /.

Církev je zde také proto, aby „ kopala studny “, otevírala prameny, ze kterých je možné žít. To nikdy není snadné a ve společnosti postižené morem úspěchu / ten se žel ani církevním kruhům nevyhýbá / se může stát, že když je „ k mání “, objeví se ten, kdo byl chtěl pro sebe „ bodovat “. Následování je podle mě cesta, kdy se jde dál a „ kope “ jinde. A i když s tím nikdo nepočítá, objevuje se a daří jinde.

Docela nakonec – když jsem se ujímal služby v tomto sboru, kázal jsem na právě na onen janovský příběh. Doufám, že se alespoň z části dařilo sloužit. A děkuji všem, kdo se k takovému způsobu přebývání ve světě připojovali.